

[Inger Gautier Schmit.]

til at overtage Forældremyndigheden kommer til at kollidere med § 7 i Ægteskabsloven af 1922. Hvis man f. Eks. tænker sig, at en ung Pige er anbragt paa et af vore Ungdomshjem, hvorved Forældremyndigheden over hende altsaa er overgaaet til Børneværnet, men hendes Kæreste gerne vil gifte sig med hende og ytrer Ønske derom, medens hun endnu er under Opdragelse paa Ungdomshjemmet, saa kan ifølge Ægteskabsloven hendes Forældre — ved at finde en Værgе til hende, der vil give Tilladelse til Ægteskabet — foranledige, at denne unge Pige maa tages ud af Ungdomshjemmet imod Børneværnets Ønske, selv om dette finder det ganske uforstandigt, at hun indgaar Ægteskab. Børneværnet, der ifølge Forsørgsloven har Forældremyndigheden over den unge Pige, kan være imod et Ægteskab, kan finde det uforsvarligt for hendes Fremtid, og Forstanderen eller Forstanderinden kan ligeledes være imod Ægteskabet, fordi de indser, at hun er ganske uskikket til at indgaa Ægteskab, men samtidig har vi altsaa den Bestemmelse i § 7 i Ægteskabsloven, at hvis Forældrene kan faa en Værgе til at give Tilladelse til, at hun gifter sig, saa falder Børneværnets Forældremyndighed til Jorden, den bliver kraftesløs. Og der foreligger fra Justitsministeriet Kendelse om, at Justitsministeriet maa se saaledes paa det, at Ægteskabslovens § 7 maa være den afgørende.

Der foreligger her selvsagt et Misforhold, og jeg henstiller til den højtærede Justitsminister at undersøge dette Spørgsmaal, thi hvis denne Kendelse fra Justitsministeriet skal opretholdes, vil det være en overordentlig Svækkelse for Børneværnet, idet man da vil være ude af Stand til at give de unge Mennesker den Opdragelse paa Hjemmet, man synes de har nødvendig. Denne Kendelse kan foranledige, at unge Mennesker indgaar Ægteskab paa Trods af, at baade Børneværnet og den Opdrager, som har med den unge at gøre, maa mene, at vedkommende er ganske uskikket til at indgaa Ægteskab. Jeg vilde sætte megen Pris paa, om den højtærede Justitsminister vilde overveje dette Spørgsmaal, saaledes at man kunde faa Klaring paa dette Omraade, og saaledes at disse to Loves indbyrdes Forhold til Forældremyndigheden og Værgespørgsmaalet i Tilfælde af Ægteskabs Indgaaelse maa kunne komme til at svare bedre til hinanden.

Vi lever jo under Mørklægningsens Lov i Øjeblikket, og jeg vil i denne Forbindelse, samtidig med at jeg taler om Ungdommen,

gerne udtale, at det er mit oprigtige Ønske, at Justitsministeriet vil fremkomme med Tanker, Ideer og allerhelst Lovbestemmelser eller Politibestemmelser, der kunde være til noget mere Værn for Børn og ganske unge end de Bestemmelser, vi har i Øjeblikket. Vi vil ikke derved i mindste Maade isolere os fra andre Staters Fremgangsmaade paa dette Omraade, idet det er mig bekendt, at man i vort store Naboland mod Syd har saadanne Politiforanstillinger over for Børn og ganske unge henholdsvis under 16 og 18 Aar. Saa sent som i Marts 1940 er der i Berlin udstedt Politiforordninger om, at unge Mennesker af begge Køn ikke maa drive om paa Gader, Stræder og Pladser, og man har for disse unge Menneskers Vedkommende trukket ganske bestemte Linier op med Hensyn til, paa hvilket Tidspunkt de maa færdes paa Restaurationer og paa Danseetablissementer, at det kun maa ske i behørigt Selskab med Paarørende, og at de, hvad Dans paa offentlige Steder angaar, ikke maa forblive der længere, selv med Paarørende, end til Kl. 11.

Man har altsaa en udarbejdet Politiforordning at henholde sig til, og jeg vil i Betragtning af de store Farer for Børn og unge, som Mørklægningsen fører med sig, meget varmt henstille til Justitsministeriet, at man nu ikke nøler med denne Sag, selv om den er vanskelig, og selv om det kan være besværligt at finde de Retningslinier, der passer for os. Thi alle, som arbejder med Børnesagen, har den Erfaring med Hensyn til Børn og unge af begge Køn, at Mørklægnings-tiden er en farefuld Tid for dem, og naar vi værner om alle mulige andre Værdier i vort Samfund i disse farlige og alvorlige Tider, skulde vi da saa ikke allermest prøve at værne om vore Børn og vore unge? Man kan sige: det maa da være Hjemmenes Opgave og Ansvar at passe paa deres Børn. — og dette er jo saa rigtigt. Men de fleste Børn og unge skal jo færdes ude ogsaa efter Mørkets Frembrud, skal paa Skole om Aftenen, skal ogsaa ud, hvor der er lyst og fornøjeligt. Derfor er det, at der baade paa den ene og den anden Maade er saa overordentlig meget, der kan møde dem, og som kan være en Fristelse og en Fare paa deres Vej, og jeg synes ikke, vi kan lade den ene Maaned gaa efter den anden, nu hvor Dagene bliver kortere og kortere, uden at der træffes visse Bestemmelser. Jeg ønsker i øvrigt sidst af alt at svække Forældrenes Ansvar over for deres Børn, men Forældre kan ikke altid holde deres Børn i Haanden, naar disse færdes ude omkring i Livet. Jeg tror, visse ganske